

ПІЗНАЙТЕ ПРАВДУ
А ПРАВДА
ОСВОБОДИТЬ ВАС.

ПРАВОСЛАВНИЙ ВІСТНИК

ЗА НАРІД
І
ЗА ВІРУ.

THE ORTHODOX HERALD

ОРГАН УКРАЇНСЬКОЇ ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ В КАНАДІ.

РІК I.

ВІННІПЕГ, МАН., ЖОВТЕНЬ, 1924

ЧИСЛО 7

ПАСТИРЯМ І ДІТЯМ УКРАЇНСЬКОЇ ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ В КАНАДІ

МОЇМ ДОРОГИМ БРАТАМ І СЕСТРАМ, ЄДНІСТЮ ХРИСТОВИХ ВІРИ І ЛЮБОВИ ОБ'ЄДНАНИМ В РІДНІЙ ЦЕРКВІ.

ВО ІМ'Я ОТЦЯ І СИНА І СВЯТОГО ДУХА.

З ласки Божої, волею Української Православної Церкви з Рідного Краю я був висланий, як посланець Її до наших братів в Канаді і Америці. Величчя місія була положена на мене — благовістити моїм Братам та Сестрам про велику милість Божу до нашого народу, про велику радість, яка сталася і в теперішні, такі сумні для нашого народу часи, про відродження прадідної Церкви нашого народу, — його Рідної Матери.

Мене було покликано за море піти і тут знайти дітей Українського Народу, принести їм ту велику радість Воскресіння Рідної Матери — Української Православної Церкви, сповістити, що від тепер в духовім житті нашого народу почалась нова доба: Рідна Церква тільки рідною стежкою має вести наш побожний нарід до Царства Божого, заповіданого нам нашим Божественним Учителем — Сином Божим. І поклала Рідна Церква на мене великий обов'язок: будити приспаних віковим сном духової темряви і занедбання. Братів, на яких ще й досі лежить пляма минулого поневолення, минулої темної роботи чи то Поляків, чи Москвинів, кликати змити з себе ці плями і чистими од бруду, нанесеного нещасним минулим, під проводом Рідної Матери — Української Православної Церкви стреміти до вічного світу Царства Божого, стреміти правду Божу втілити в житті і нашого, так жадного на сю Божу правду, побожного народу. На зустріч нових світлих днів в житті нашого Українського Народу, наказано мені кликати рідних Братів і Сестер. Рідна Церква, вічною правдою Божих навчань, святістю всенародних палких молитов, силою своєї непоборимої віри має виблагати у Небесного Отця ці нові світлі дні, має силою своєї віри, своїх святих поривів підвинути наш нарід на велику любов до самозабуття, на велику працю до самоофірування, во ім'я зведення і до нашого народу Божого Царства — царства миру, свободи, любови і світлої праці. Зникнути мусять перед тим всенароднім поривом віри і любови в Рідній Церкві усі страшні привиди нашого нещасного, темного і закривавленого минулого.

Божа ласка з світлим ділом Рідної Церкви і Її матерні кличі почуті Її вірними синами і тут за морем, почуті тими, в грудях яких бється серце вірне Божій правді і повне любови до Рідного нещасного краю й народу.

Тільки з словом Христового благовістя, без усяких наказів і призначень з гори, прийшов я, як посланець Рідної Церкви до своїх братів по вірі в Канаді і щасливий свідомістю, що тільки з рук їх прийняв я право на своє служіння Українській Православній Церкві в Канаді, як її архипастир. Щасливий, що в наші часи повторюється свята і чиста традиція першо-християнських часів, коли Церква, всенародня, в пориві довіри і любови обирала і приймала свого архипастира, доручаючи йому саме дороге — своєї душі.

З сього менту я мав радість побувати в ріжних кутках Канади, де лише є діти Рідної Церкви. Богато святих, незабутніх хвилин всенароднього пориву Христових віри і любови пережив я. Назавжди незабутніми залишаться для мене та щирість і сердешність, з якою Брати та Сестри і їх діти витали мене в своїх бідньких, але таких милих церковцях, так нагадуючих первісні часи Христової віри, коли ще не було величчя кам'яниць-храмів, як тепер, але серце було найбільш чудовим Божим храмом, про красу якого нагадують нам цілі сонми святих мучеників і подвижників того часу.

Радий зазначити, що парафії Української Православної Церкви в Канаді досягли такої сили організації і такого міцного єднання духа, які тільки можливі в умовах канадійського життя. Я бачив зворушуючу любов до своєї матери-церкви, велику відданість її ділу і велику жертвенність на її потреби. Я радий був наочно переконатись, що Українська Православна Церква в Канаді по силі свого духа, по високій свідомості своїх духовних дітей є незломна

сила, яку ніщо зломати не може. Радий також зазначити, що такою вона стала завдяки самовідданій до забуття себе світлій праці пастирів і активних синів Її, та мудрому керуванню нею Її Консистоїї, Адміністратора і Брацтва. Та боротьба, яку світлі діячі Рідної Церкви в Канаді ввели на своїх раменах, за діло Її, залишиться назавжди найсвітлішою добою життя Української Православної Церкви в Канаді, бо оздоблена вона високою ідейністю, цілковитою безкористністю і разом з тим незломною силою духа перших борців за народне діло відродження Рідної Церкви.

Сердешно — зворушуючо прийняла мене Українська Православна Церква в Канаді і хоч усіх витань її я не відношу тільки до себе, особисто, але вони надто дорогі мені. Я знаю, що витаючи посланця Рідної Церкви, мої Брати і Сестри витали велике діло Її і в сих витаннях виявляли свою волю прилучитися до того діла, бути і вірними дітьми Рідної Церкви і Її апостолами.

Сердешна подяка усім Парохіям і їх Пастирам за радісні хвилини доставлені мені: раділа душа зростом дорогого діла і підносила до Бога з тихими словами відданої Божій волі і вдячності за благословіння.

Ми, Любі Брати та Сестри, на великій межі в житті нашого народу, ми живемо в неповторимий час його відродження. Силою своєї свідомості він приходить до нового життя. В тяжких муках народження він витворює необхідні йому сучасні форми того життя. В творінні сих форм він, щоб залишитись самим собою, захоронити свою окремішність, свою властиву йому красу, повертається до старих, рідних, часом забутих жерел.

Мимохіть в сей великий час приходить до спомину дивне, повне невиразимої сили натхнення, видіння Пророка Езекиїла кістяків на полі, які ожили. Чув він голос Божий: Ви кістяки, сухі, вислухайте слово Господне. Так говорить Господь Бог до сих кістей: ось Я вдихну у вас духа, щоб ви поробились знов живими" (Езек. XXXVII — 4. 5.). І ожили ці кістяки на очах пророка і дає Господь йому наказ: „Сину чоловічий! Отті кости, се все для Ізраїля. Вони мовлять: кости наші висхли, надія наша зникла, бо ми відірвались від коріння. Тим же то вискажи пророцтво і скажи їм: Так говорить Господь Бог: Ось Я поодчиняю гроби ваші і введу вас, мій народе, з гробів ваших..." (ст. 11-12).

І ми могли сказати: „Кости наші висхли, надія наша зникла, бо ми відірвались від коріння" і на нашому народньому полі богато таких кістяків нагромадилось, нас теж відірвали були від коріння, засудили на смерть і сохли ми і раділи ті, що хотіли нашої смерті... Але-ж Божа ласка зглянулася над нашим народом: богато таких кістяків ожило і Церква Рідна, що теж була засуджена на небуття, прокинулася до життя; силою своєї віри Вона одчиняє „гробі наші і виводить нас з гробів сих". Пророком Езекиїлом стає вона своєму народові і по Божій стежці веде його.

Святі завдання Воля Божа положила на наше покоління: Високо знов піднести хоругву Прадідної Церкви — Святої Мучениці на віковому хресті нашої нещасної мичувшини і під провід її усім стати, аби всенародньою єдністю віри і любови наблизити до нас царство Боже, аби нарід свій піднести в силі і освіті, вирвати його з неволи темряви і лукавого визискування темних сил.

Тяжка наруга в мичувшині над правдою Божою і над найбільшою святістю душі нашого народу — його Православною Церквою мусить бути змита. Сю наругу, се дике насильство над душою цілого народу, безпримірне в історії всесвіту зчинили Поляки так званою релігійною унією в кінці XVI віку, а Москвини купівлею нашої церкви вік пізнійше. І першими і другими се робилось не во ім'я Христа, не во ім'я Його святого діла примирення чоловіка з Богом, ні, а во ім'я примирення чи з польською чи з москвинською неволею, во ім'я знищення на віки усього нашого народу. Дійсно, — се могло бути діло лише диявола